

דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, והינינו רזא דאדם. ומנלן דאקרי אדם, דכתיב, (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר, והינינו משה. ובגין כך, על האי פורסטיא, דיוקנא דאדם קיימא עליה, והינינו משה. ויביאו את המשכן, אליון ארבע חיוון, פד סלקין פדקאמרן.

ויביאו את המשכן - אלו כל אברי הגוף, שכלם בתשוקה קדושה, (אמר רבי אבהו) כלם אוחזים בו להדביק זכר ונקבה כאחד. ויביאו את המשכן, להכניס פלה לחפה. בראשונה הם צריכים להעלותה ולהביאה אליו, ואחר כך הוא יבא אליה תמיד, והרי בארנו.

ויביאו את המשכן - סוד כל אותם הקשרים, קשרי היחוד, ומיוחדים יחוד של סודות האמונה בכל יום, (אלו ארבע החיות) הם מעלים אותה לפסא הזה, עד שמביאים אותה למשה. וכיון שמדביקים אותה למשה, אז הם היו שמרויחים ברכות ממקור החיים על סוד זה, בקשר של היחוד של אותם הקשרים. וסוד זה, כשמקשרים היחוד של הכל כראוי. וסוד זה כתוב, וירא משה את כל המלאכה וגו', ויברך אתם משה. הרויחו ברכות ממקום הדרגה שמשה שרוי בה, וזהו (שמות לו) החכמים העשים את כל מלאכת הקדש, משום שהם יודעים לסדר את עבודת הקדש כראוי.

ועל כן, כל מי שמתפלל תפלה (קשור) וקושר יחוד, מסתכלים בו אם היא תפלה וקשר כראוי. ואם אותה תפלה ואתו הקשר הם כראוי, אזי הוא מתברך בראשונה מהמקום שכל הברכות יוצאות.

כמה דאת אמר דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, והינינו רזא דאדם. ומנלן דאקרי אדם, דכתיב, (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר, והינינו משה. ובגין כך, על האי פורסטיא, דיוקנא דאדם קיימא עליה, והינינו משה. ויביאו את המשכן, אליון ארבע חיוון, פד סלקין פדקאמרן.

ויביאו את המשכן, אליון כל שייפין דגופא, דכלהו בתיאובתא קדישא, (אמר רבי אבהו) פלהו אחדין ביה, לאתדבקא דכר ונוקבא כחדא. ויביאו את המשכן, למיעל פלה לחופה בקדמיתא, אינון צריכין לסלקא לה, ולאייתאה לה לגביה, ולבתר איהו ייתי לגבה תדיר, והא אוקימנא.

ויביאו את המשכן, רזא דכל אינון דקשרי קשרין דיחודא, ויחדי יחודא דרזי דמהימנותא כל יומא, (אליון ארבע חיוון) אינון סלקין לה לכורסטיא דא, עד דאתיין לה לגבי משה, וכיון דדבקי לה לגבי משה, פדין אינון הוו דרווחי ברכאן ממקורא דחיי, על רזא דא, בקשורא דיחודא דאינון קשרין. ורזא דא, פד מתקשרין יחודא דכלא כדקא יאות, ורזא דא כתיב, וירא משה את כל המלאכה וגו', ויברך אותם משה, ורווחי ברכאן מאתר דרזא דמשה שריא ביה, ודא איהו החכמים העושים את כל מלאכת הקדש, בגין דאינון ידעי לסדרא עבידתא דקודשא כדקא חזי.

ועל דא, כל מאן דצלי צלותא, (וקשורא) וקשיר יחודא, מסתכלין ביה אי איהי צלותא וקשורא כדקא יאות, ואי ההיא צלותא (דק רל"ח ע"ב) וטהוא קשורא כדקא יאות, פדין אתברך איהו בקדמיתא, מאתר דכל ברכאן נפקין.